

det ærede Medlem saa endvidere i Anledning af Noget, jeg læste op, sagde, at jeg var misforholdt med ethvert Program, som ikke indeholdt Kjøbenhavns Befæstning, saa er dette jo en Misforstaaelse. Jeg sagde, at det Program kunde jeg godt tiltræde; men det var rigtigt nok, fordi det var holdt i en saadan Almindelighed, at Enhver kunde tiltræde det. Hvad jeg havde imod det, var, at det var Noget, man ikke kunde holde sig til, det var altfor vidtbevægende, der var ikke Tale om en eneste positiv Foranstaltning, og det noget ganske Andet, end det ærede Medlem sagde. Det ærede Medlems Bemærkning med Hensyn til de Officerer, der ikke vilde deltage i at betale den samme Skat som andre Statsborgere, forstaar jeg oprigtig talt ikke. Det ærede Medlem vil dog vel ikke forlange, at de, naar de have en Lov, hvorefter de kun skulle betale 2 pCt., medens Andre betale 7 pCt., saa alligevel skulle betale det Samme som de Andre. Man kan ogsaa stille for store Fordringer til Folks Dyd. Og naar det ærede Medlem endelig tilsidst bemærkede, at Sagen var den, at jeg kun brød mig om et Program, der indeholdt Kjøbenhavns Befæstning, vil jeg dertil sige, at det veed det ærede Medlem ikke. Vi have aldrig set noget som helst Program fra Oppositionens Side, saa det ærede Medlem kan ikke vide det. Kom med et Program — ja nu er det for sent, de kunde have været komne med det i Tide, saa kunde vi have talt ved om Tingene. Men naar de slet ikke komme med nogen Plan, kan man ikke bebrejde mig, at jeg kun vil forhandle om Kjøbenhavns Befæstning. Det ærede Medlem sagde desuden en Ting, som jeg vil tillade mig at protestere imod. Han sagde, at det var mig personlig, der egentlig stod som Repræsentanten for de nuværende politiske Tilstande paa Grund af de Urimeligheder, jeg forlangte. Jeg skal dertil bemærke, hvad den ærede sidste Taler allerede har gjort opmærksom paa, at Kampen om Forsvarssagen jo havde staaet paa i en Række af Aar, da jeg blev Minister; jeg skal fremdeles sige, at det første Forslag, som jeg havde den Ære at forelægge, jo netop var et reduceret Forslag, som forlangte Mindre, end de foregaaende Forslag havde forlangt, og det ærede Medlem vil vel ikke paasta, at jeg personlig som Krigsminister havde nogen som helst Andel i den Konflikt, som kom frem i Foraaret 1885; dertil var jeg for ung en Politiker dengang. Denne Konflikt vilde være kommen, enten jeg havde været Krigsminister eller ikke, og at den var Udgangspunktet for den nuværende Strid, ligger dog lige for Haanden, saa jeg

tror, at det ærede Medlem egentlig gjør mig Uret. Men naturligvis, skjønner han det Mødsatte, er det meget ubehageligt for mig. Jeg maa finde mig deri; men jeg tror ikke, at Noget berettiger ham til et saadant Skjøn.

Bojsen: Det havde ingenlunde været min Hensigt at deltage i Diskussionen her i Dag, og det skal ogsaa kun være ganske Bemærkninger, jeg vil tillade mig at fremsætte. Det forekommer mig nemlig, at der er et Punkt, hvorom man i denne Sag, under denne Diskussion, synes at være enig fra alle Sider, og det er, at det her dreier sig om en ren Magtændelse; det er udtalt fra Udvalgets Flertals Side, og det er bekræftet af den ærede Minister her i Dag. Man vil derfor let kunne se, at der forholdsvis kun er liden Plads for Diskussion, for Grunde, thi Magten træder her i Grundens Sted. Men jeg vil tilstaa, at jeg har fiddet fuld af Forundring over at høre den ærede Krigsministers Foredrag her i Dag, og jeg skulde tage meget feil, om ikke denne Forundring deles, jeg tør sige, næsten af ethvert Medlem i denne Sal. Saaledes taler denne Mand, dette Medlem af Regeringen, til den repræsentative Forsamling, denne Mand, der fortrinsvis skulde have den Opgave, maatte føle det som sin Opgave, at søge at vinde Befolkningen for de Interesser, han er sat til at varetage. Tror den ærede Minister, at det Sprog, han taler til den lovgivende Forsamling her, egentlig egner sig til at fremkalde en saadan Stemning? Jeg har ikke kunnet undlade at give denne Forundring Udtryk, og jeg vil tilføje, at den sikkert deles af den overveiende Del af Befolkningen, hvem ogsaa disse Ord, denne Tale af Krigsministeren, kommer Ifor Øren. Jeg er vis paa, at man skal søge længe, og at man maatte dog intet Sted vil finde et Exempel paa, at den bevilgende Myndighed er bleven tiltalt paa den Maade fra en Regerings Side. Den ærede Minister har særlig foranlediget mig til at tage Ordet, idet han et Par Gange henvendte nogle Ord til mig. Han forsikrede — saaledes lød hans Ord — at han virkelig troede, at der fra Udvalgets Side i Fjor vilde fremkomme et Forslag om Befæstningssagen. Naar den ærede Minister forsikrer, at han troede det, er jeg ikke berettiget til at drage denne hans Forsikring i Tvivl. Men det undrer mig, at den ærede Minister har været i den Grad uden Forbindelse med sine Meningsfæller i Udvalget, at han ingen Efterretninger havde faaet fra Udvalget om, hvorledes Sagen stod der. Jeg skal da